

Her vises fremover månedens profil samt de tidligere profiler der er skrevet om

Månedens profil Anne Pedersen

Anne flyttede først til Hillerød i 2014, men hun havde boet i Allerød i mange år,

...ude i det hyggelige Kattehale. Hun var medlem af Visens Venner i Allerød, hvor Annette og Ole Nisbeth kom og var med til at underholde, og de talte så godt om GrønnegadeCentret at hun var sikker på at her skulle hun meldes ind når hun blev Hillerødborger.

Anne står for Højskolesang hver anden onsdag eftermiddag, men hun kommer alle onsdage, for hun kan rigtig godt lide at synge. Der er heldigvis mange der elsker at være med til Højskolesang, hvor der kommer 60-70 personer hver gang. Man kommer bare, der er ingen tilmelding.

Det er musikerne og styregruppen der udvælger sangene, og folk kan lægge sangønsker i en kasse på flygelet. Man synger efter Højskolesangbogen men hver

anden gang synges også efter eget visehæfte. Anne stammer fra Islev hvor hun er ældste barn i en familie med far der var togfører og mor der "gik hjemme" som det hed. Annes lillebror er tre år yngre end hun og lillesøsteren er 10 år yngre.

Hun gik i Islev Skole hvor hun sluttede med en realeksamen. Efter skolen ville Anne arbejde på kontor og hun blev elev i et forsikringssselskab i København. Anne blev tidligt gift. Det var der en helt særlig grund til, for kæresten John var i marinen og han skulle udstationeres i et år. Han kunne vælge mellem Grønland, Færøerne eller langturssejlad. De unge nyforelskede mennesker kunne ikke forestille sig at være væk fra hinanden i så lang tid, så det blev til et hurtigt bryllup så Anne kunne blive medfølgende hustru til Færøerne, som blev det sted de valgte og hvor de boede i et år.

Der blev kikket langt til Annes mave for når man giftede sig så hurtigt, så kunne der jo være en grund. Men desværre lod det med børn vente på sig og der fandtes ingen muligheder for fertilitetsbehandling som der gør i dag.

De måtte indstille sig på at fylde livet med andre ting end børn. For Anne betød det at hun tog mere uddannelse, bl.a. merkonomuddannelsen som indeholdt noget med både økonomi og ledelse. På det tidspunkt boede familien i Tåstrup og Anne havde fået job på Teknologisk Institut. Efter nogle år kom der en mulighed for at overgå til Emballage og Transportinstituttet, som var et teknologisk serviceinstitut, og Anne søgte nye udfordringer der. Hun fik titel af administrationschef og blev ansvarlig for et personale på 40 mennesker. Det gik rigtig godt og Anne var glad for det nye job i mange år, men så kom der krav fra regeringen om at de mange Teknologiske Serviceinstitutter skulle samles i færre enheder, så Anne kom tilbage til hvor hun var før. Heldigvis havde hun ikke smækket med dørene og i bund og grund var hun glad for stedet, så det var slet ikke så galt endda. Det blev til i alt 33 år som medarbejder

på Teknologisk Institut.

Allerede inden turen til Færøerne havde Anne benyttet tiden når John var ude at sejle til at gå til spansk på aftenskolen. Året i Thorshavn blev brugt til hjemmestudier, og tilbage i Danmark gik hun på Folkeuniversitetet og bestod eksamen i spansk. Hun blev aftenskolelærer og underviste i 8-10 år i spansk ved siden af sit fuldtidsjob.

Rejserne gennem årene gik også fortrinsvis til Spanien med Combi Campen. De var glade for landet, for befolkningen og for sproget som jo skulle trænes og kontakten med de lokale på campingpladserne lokkede.

Hun var aktiv i Røde Kors i Allerød i 25 år, hvoraf hun de 10 år var formand. Så godt nok blev det ikke til egne børn, men de mange år i Allerød Røde Kors gav rig mulighed for at være sammen med herlige børn bl.a. hele 11 gange afsted på weekendture, hvor der som regel deltog op til 35 børn sammen med deres forældre.

Det var særligt Flygtningecaféen og hjælp til de flygtningefamilier der havde fået fast ophold i kommunen, som var Annes område. Hjælpen bestod i at læse breve fra kommunen, oversætte, skrive ansøgninger og hvad der ellers er svært når man kommer til et nyt land og et nyt sprog. Da John gik på pension fra sit arbejde på Hillerød Posthus, valgte Anne også at gå på pension forholdsvis tidligt, så nu skulle der være tid til at hygge i det dejlige hus midt i skoven i Kattehale og til at rejse og leve.

Men John døde helt uden forvarsel og Anne stod med hus og have som hun slet ikke kunne magte alene. Det var svært for hende at skille sig af med huset, men det måtte til.

Arbejdet og kollegerne havde hun sagt farvel til, så pludselig blev der lidt tomt i kalenderen.

Anne har altid været glad for hunde, særligt golden retrievere, som de har haft flere af, og da hun blev alene kastede hun sig over en masse hundetræning med spor og agility som hunden var glad for, så både hunden og hun kom mere ud blandt andre mennesker.

Anne var og er med i en masse gå-grupper bl.a. en gruppe der går ud fra Meny på Fredskovhellet og en anden gruppe der også går i St. Dyrehave. Lørdag er det Allerød Stavgang, en

forening, hvor hun også i en årrække var aktiv i bestyrelsen som kasserer.

Tirsdag, torsdag og lørdag er faste travedage. Der bliver holdt godt øje med Facebook, for der er mange spændende grupper der inviteret til dejlige ture på 5-10 km.

Der skal også være tid til mindst 2 højskoleophold om året. Et med vandring som fokus og et med højskolesang som fokus. Når familien er lille, bliver det at være med i disse grupper ekstra værdifuldt fordi det ikke bare drejer sig om at få motion, men trivslen er også vigtigt og det er mennesker der interesserer sig for hinanden og alle bliver glade af at have nogen at være sammen med.

Anne bor på Bolværket nu og som hun siger: Hvis man flytter til Hillerød og keder sig, så er det lidt ens egen skyld for der er utrolig mange tilbud om ting man kan foretage sig sammen med andre.

Anne og hendes veninde har et fast bord ved Visens Venners arrangementer i Støberihallen, interessen for sang og musik er fortsat en af grundelementerne i Annes liv. Og så kan man jo sige at GC er det helt rigtige sted for her er masser af musik både til arrangementerne og nogle gange i hverdagen hvor der øves med både country, kor og spillemandsmusik.

Else Flydal

Månedens profil Bente Hørning

Bente kom første gang i GrønnegadeCentret til et Åbent Hus-arrangement, og hun og hendes mand begyndte at deltage i forskellige aktiviteter bl.a. var de glade for ture og rejser.

På et tidspunkt trak Anette Høyer, som dengang var caféleder, Bente til side og foreslog hende

at blive frivillig i caféen. Det ville hun gerne og det er indtil videre blevet til en 15-16 år som fast

frivillig hver tirsdag formiddag, et job som Bente holder meget af, og agter at fortsætte med. Og

ikke nok med det, Bente er også begyndt at være i caféen torsdag eftermiddag og når der ellers

er særlige behov, fx ved revyen eller til frivilligfest.

Barndommen var i Hjortespring hvor Bente voksede op som midterste barn, med en storesøster

der er tre år ældre og lillebroren der er 6 år yngre end Bente. Far var politibetjent og mor var

hjemmegående, for far syntes ikke at mor skulle arbejde, det sømmede sig ikke for en politimands kone.

Børnene gik i Hjortespring Skole men Bente var ikke særlig begejstret for det der med skolen, så

hun gik ud af skolen efter 7. klasse. Hun kom først i huset, som man jo gjorde på den tid og

senere i lære i en manufakturhandel. Det var så som så med lærepladsen, for manufakturhandlerens kone synes Bente kunne bruges til mange forskellige ting, såsom rengøring hjemme i privaten i stedet for at lære hvordan man betjente kunder i butikken, så

Bente

besluttede sig for at den læreplads ville hun ikke fortsætte i.

Hun blev gift ganske ung og fik sit første barn, en dreng, som 3 år senere blev efterfulgt af en

endnu en dreng, så en pige og til sidst igen en dreng.
Familien boede først i Meløse, men der var lidt kedeligt, og flyttede senere i hus i Skævinge.
I 30 år var Bente en glad og tilfreds dagplejemor skønt det var en lang arbejdsdag med børn der skulle passes fra de var ganske små til de kunne starte i børnehave eller skole.
Familien havde i 17 år også et dejligt sommerhus i Vig.
På et tidspunkt blev det for meget med hus og have, børnene var flyttet hjemmefra og Bente og Poul flyttede til en andelsbolig på Gl. Holmegårdsvej i Hillerød, hvor de kunne begynde at nyde livet lidt mere uden at skulle gå på arbejde.
Desværre blev Bentes mand syg og skulle igennem et opslidende forløb med et par år med hospitalsbehandlinger og hyppige kontroller på Herlev, inden han døde for bare to år siden.
Familien havde anskaffet en lille sort labradoodle, Bonnie, som bare var 10 uger da Bente blev alene, men det hjalp hende gennem den hårde tid at hun havde en lille ivrig hund der havde brug for hende og ville lege og ud at gå tur.
Nu er hun flyttet i en lejlighed i Hildes Have, den store mørke bygning med græs på taget på Vibekevej. Man må have hund og huslejen er pænt høj, men lejligheden er dejlig og hun er glad for at bo centralt med let adgang til tog og bus.
På et tidspunkt tog Bente sit pigenavn Hørning tilbage og det resulterede i at hun blev fundet af gamle venner fra skolen. Det blev til kontakt med en dejlig gruppe på i alt 9 kvinder, der nu på 7. år mødes hos hinanden, rejser sammen og er hinandens bedste venner.
Der er ikke mange dage i Bentes kalender hvor der ingen aftaler står, for ud over de to dage i GrønnegadeCentrets café, går hun til meditation og til gymnastik, og fornyelig har hun meldt sig ind i Blixenklubben som har et arrangement hver 14. dag. Så er der hunden der skal luftes, bøger der skal læses, fjernsyn og strikketøj der venter så kede sig gør hun ikke.
Tre af børnene med familie bor ikke så langt væk, nemlig i henholdsvis Skævinge, St. Lyngby og Hillerød. Bentes datter er ansat på Bauneparken, og hun kommer jævnligt i GC med beboerne derfra og lytter til spillemandsmusik om onsdagen. Det sidste barn er bosat i Jylland, så der er kontakten lidt mindre tæt. Der er kommet 9 børnebørn til og 3 oldebørn så familien er blevet stor.
Familien, vennerne, GrønnegadeCentret og Bonnie skal nok holde Bente i gang til gensidig glæde i mange år fremover.

Else Flydal

Månedens profil Lone Nielsen

Hver mandag, når korets 70 medlemmer vælter ind i GrønnegadeCentret og stiller sig i en lang række for at bestille frokost,

står Lone der i caféen og tager imod bestillingerne: Hanne, hvad siger du? Grete hvad skal du have? Og Flemming?

Korets medlemmer undrer sig over hvordan hun bærer sig ad med at kunne huske navnene på alle, og der bliver hvisket lidt om, at hun jo da må have en fortid som lærer eller sådan noget.

Og ganske rigtigt Lone har været skolelærer og som hun selv siger, så havde hun kun en uge til

at lære navnene på alle de små nye elever, så det var om at finde nogle metoder så

navnene

kunne læres så hurtigt som muligt.

Lone er født i Husum i en familie med far, mor og to piger, hvor Lone var den ældste. Far

arbejdede med udvikling af elektronik til fjernsynet, mor gik hjemme og pigerne gik på

Voldparkens skole.

Efter folkeskolen kom Lone 8 måneder på husholdningsskole i Sorø og gik senere i gang med

en frisøruddannelse i Hillerød.

Farens firma var blevet overtaget af Lars Foss Kemi i Fredensborg, så familien var flyttet til

Nødebo som var tættere på arbejdsstedet, og familien havde fundet sig et dejligt hus. Det er blevet til et langt liv i Nødebo for Lone, først boede hun hjemme hos sin far og mor, så

kom der en ridder forbi som også var fra Nødebo. Lone og Lars Ole blev gift og byggede hus ved

siden af svigerforældrene, som jo også boede i Nødebo. Mange år senere, da svigerforældrene

var døde, flyttede Lone og familien ind i svigerforældrenes hus.

Bjarne var maskinarbejder og arbejdede bl.a. på Nordsten i Hillerød. Der kom tre børn til: først

Karsten, 7 år senere kom Kristina og igen 7 år efter kom Søren. Lone klippede og ordnede hår

på byens damer i sin salon derhjemme og familien trivedes.

Det var en familie med gang i, Lars Ole spillede fodbold, Lone spillede håndbold og børnene fik

hver deres med bl.a. springgymnastik hvor familien drøede rundt fra stævne til stævne

nærmest hver weekend, så der var ikke mange ledige stunder.

Lone ville prøve noget nyt og fik job som skoleassistent på Byskolen.

Skoleassistenter blev sat

ind når der manglede vikarer, og det job kunne Lone godt lide. Hun skiftede til Nr. Herlev skole

og blev lærervikar, og det gik såmænd også godt, men det var nødvendigt med en læreruddannelse, så i en alder af 50 måtte Lone i gang med 2 år på HF og siden 2 år på

lærerseminarium før læreruddannelsen var i hus.

Det blev til i alt 23 gode år på Brødeskov skole som skolen nu hed, Lone arbejdede i indskoling med de mindste børn og særligt fagene idræt, natur og teknik, matematik, billedkunst og musik var sjovt synes Lone, selv om hun selv knap har en tone i livet. Hun nåede

også omkring Asminderød skole før hun gik på pension som 65-årig.

Lone var begyndt at spille bordtennis i GrønnegadeCentret og fik job i caféen hvor hun stadig er

fast hver mandag plus de gange hvor der er et særligt arrangement.

Det er også blevet til 5-6 år som bestyrelsesmedlem hvor det mest har været den daglige drift

og udenomsarealerne der har været Lones domæne. Men nu blev det nok med bestyrelsesarbejde så Lone har i stedet kastet sin energi på velkomstmøderne som hun er

ansvarlig for og på arrangementsudvalget hvor hun har arrangeret modeshow, fællesspisning,

en jazzaften og er i gang med at arrangere en tur til Andelslandsbyen i Holbæk.

Når Lone ikke er i GrønnegadeCentret spiller hun golf i Gilleleje Golfklub 2-3 gange om ugen.

Hun er en af de entusiastiske golfspillere som traver ud over greenen i næsten al slags vejr for at slå til den lille bold. Det var egentlig hendes datter og svigersøn der startede med golf, men nu er Lone så bidt af det at hun slet ikke kan tænke sig at undvære golfen. Heldigvis kan man spille golf mange steder i verden og Lone har spillet på baner fx i Spanien, Portugal, Tunesien og Sverige. 4. golftur til Portugal venter lige om hjørnet. Lones søster er heldigvis næsten endnu mere glad for golf end Lone er, så de to har hinanden til at spille og rejse med. Lones mand døde pludselig da hun var i gang med sin læreruddannelse så hun stod tilbage med en hjemmeboende søn, hus, have og uddannelse. Senere er Søren jo også for længst flyttet og Lone bor nu i en dejlig lille pensionistbolig i Nødebo. Med drengene i Hundested og datteren i Allerød bor børnene heldigvis ikke så langt væk. Der er kommet 8 børnebørn til og såmænd også et enkelt oldebarn, og der skal nok komme flere. Lone er glad for sit frivillige arbejde og folkene her er glade for Lone, som heldigvis er i fuld vigør og til glæde for GrønnegadeCentret i årene fremover.

Månedens profil Mona Petersen

Det er ikke sikkert at du kender Mona, men sandsynligheden for at Mona ved hvem du er, er ret stor. Mona kender nemlig om nogen GrønnegadeCentret helt fra det første spadestik blev taget og til nu. Hun kender Hillerød kommune som sin egen bukselomme, hun kender folkene der bor og har boet i de forskellige gamle huse ... og hun kan huske det hele og fortælle om det!

Jeg har tidligere været på besøg hos Mona. Hun har mange reoler fyldt med ringbind med udklip, postkort og publikationer af enhver art sat i fin orden så alt let kan findes frem. I dag har hun taget en scrapbog med der handler om GrønnegadeCentret, og her er

alt hvad der er skrevet i forbindelse med stedet lige fra politikernes første tanker om et center til kommunens ældre, til beskrivelser og artikler fra Frederiksborg Amts Avis, Hillerød Posten og GrønnegadeCentrets egne produktioner gennem årene.

Mona er faktisk født lige her hvor centeret er bygget, dengang hed det Grønnegade 19, og Mona blev født som yngste barn efter to brødre. Faren var skrædder og tog hver dag toget på arbejde i København og moren arbejdede på CF kasernen på Sdr. Jernbanevej.

Skolegangen var de første to år på Nyhuse skole og senere på den nybyggede Hillerødholmskole. Mona ville gerne arbejde med børn og kom i praktik i 8. klasse på Asylet i Skolegade, men det blev alligevel på Hillerød Dampvaskeri hun fik job. Der arbejdede veninderne, det var lige i området og selv om der var en streng ejer var arbejdet faktisk så godt at hun fortsatte med at arbejde der i 26 år.

Sygdom har været en fast følgesvend i Monas liv, og hun kender alle områdets hospitaler fra utallige kontroller gennem årene. Nu går det heldigvis godt med helbredet, blot skal hun i dialyse to - tre gang ugentligt. Og det er ikke Monas stil at beklage sig, hun tager det hele i stiv arm.

Mona bor lige over for GC og på nær en kort periode i Lynge har hun boet i området hele livet. Mona er mor til to drenge, Jan og

Erik. Erik var multihandicappet og havde brug for hjælp hele sit liv indtil han døde 20 år gammel.

Jan bor med sin familie i det hus i Lyngø, hvor Mona også har boet, med to store, næsten flyvefærdige døtre.

Som yngre var hun aktiv i håndbold og fodbold i HGI. Ud over selv at spille var hun håndboldtræner for pigeholdet. Senere blev det frivilligt arbejde i klubben som fx at pakke nyvasket tøj til alle klubbens hold hver lørdag gennem 20 år.

Mona har arbejdet i Kræftens Bekæmpelses forretning i Østergade, hun er i bestyrelsen i Lokalhistorisk forening i Hillerød, har arbejdet i årevis i arkivet under biblioteket og har været med til at finde baggrundsmateriale og billeder til artikler og bøger bl.a. Hillerød bogen og artikelserier i Hillerød posten. Tim Panduro og John Jessen Hansen har været flittige brugere af Monas store viden når de skulle skrive artikler, lave foredrag eller føre an på kirkegårdsture.

Hun er glad for banko og for tirsdagsklubben, og er i det hele taget glad for GC, hvor hun kender utrolig mange mennesker.

Monas store hjemmearkiv indbefatter også over 7000 gamle danske film, som hun viser frem i Oplysningsudvalgets regi, og fordi hun husker så godt og har så flot orden i alle sine optegnelser er hun en sand gevinst når man skal tilbage i tiden og erindre hvordan

det egentlig var det hele hang sammen.

Else Flydal

Preben er en af GrønnegadeCentrets teknikfolk, et efterhånden helt uundværligt folkefærd, for jo mere teknik der skal til at styre lys og lyd jo mere har vi brug for nogen der vil - og kan - give sig i kast med skærme, nye programmer, mikrofoner, teleslynge osv.

Preben blev født i Korsør og voksede op og gik i skole i Kastrup. Efter en årrække i Smørumnedre kom det helt rigtige hus i Hillerød Vest til salg, og det blev så her datteren Janne voksede op.

Oprindeligt er Preben kontormand med en lang karriere i det offentlige bag sig, endog så lang at han modtog Dronningens fortjenstmedalje for 40 års tjeneste. Normalt får dronningen information om hvad den enkelte har bedrevet i sit virke, men det var smuttet her, så den korte tid Preben var hos regenten fløj afsted mens hun interesseret spurgte og han svarede, mest omkring Bispebjerg Hospital som var hans arbejdsplads på det tidspunkt.

Prebens arbejdsliv har primært været behandling og rådgivning i bygge-udstyknings- og miljø-sager. Han har været ansat hos to af landets største offentlige arbejdsgivere, Københavns kommune og Forsvarets Bygningstjeneste, og i den mindre Helsingørskommune. I Helsingørskommune var der et særligt arbejdsmiljø, idet mange ansatte var i familie med hinanden eller kendte hinanden fra idrætsklubben. Alle kendte alle og var altid parat til at hjælpe hinanden eller henvise en borger til en konkret medarbejder. Yderligere var der et meget tæt samarbejde med politikerne, som også kom og bad om råd. Det gav et fantastisk sammenhold.

Det mest udfordrende og interessante job var dog som driftschef på Bispebjerg hospital, hvor han trods de besparelser som hele tiden kom ind over, var meget glad for og stolt af at arbejde med de store byggeprojekter og foretage de udmeldte besparelser uden at servicen blev forringet og uden at skulle fyre medarbejdere. Det blev til 17,5 år i jobbet, men en ny leder kom til at sætte en stopper for et ellers langt

og godt arbejdsliv, og så stod Preben pludselig der, stadig under 60 år og med en helt tom kalender, så hvad skulle han nu?

Der blev tid til at følge med i barnebarnet Marias liv. Hun var på det tidspunkt 8 år og gik til fodbold, drama, dans og springgymnastik.

Morfar Preben filmede hende hver gang han var med og det samme kom til at gælde da lillesøster Stine kom til, også hun blev foreviget med Prebens kamera.

Preben begyndte at gå til fitness og mødte her nogle friske fyre der arbejdede med videoredigering i GrønnegadeCentret. Han meldte sig ind og lærte en masse fra Videoklubbens medlemmer, ja faktisk så meget, at han som sit første projekt kunne lave en film om Marias liv. Filmen - i meget forkortet udgave - fik stor ros til hendes konfirmation.

Siden er det blevet til rigtig mange film i Videoklubben, hvor medlemmerne laver egne film og får kritik og idéer fra resten af gruppen. Klubben laver også film i fællesskab, det nyeste projekt er en film om Louises Ø i Ødammen, som var tilholdssted for Frederik 7. og Grevinde Danner. Lilli og Flemming fra Centerrevyen er skuespillere, og det er blevet en dejlig lille film, som fik præmie ved sidste mesterskab for videoklubber på Sjælland.

Det kræver mange optagelser fra mange personer, måske 40 timers materiale som ender som en film på 8-10 minutter. Men det er sjovt og lærerigt og der er plads til flere medlemmer i videoklubben, så har du gamle videooptagelser, som måske er rystede, kedelige eller lidt for lange, så kom og lær at gøre optagelserne interessante. Du vil blive taget godt imod.

Der var også bud efter Preben som lydmand i revyen og efter grundig oplæring fra John Plenov turde han også godt påtage sig den opgave.

Der bliver også tid til hus og have, badminton og madlavning, for ikke at glemme GrønnegadeCentrets mandehold, hvor en flok "godt voksne" mænd hver torsdag krammer træer og hopper på træstammer i Indelukket, for så at slutte af med kaffe og ostemad samt en god historie i caféen.

Forståeligt nok synes hustruen Annette at Preben er meget lidt hjemme, men heldigvis er hun også glad for GC, så huset her kan blive et fælles mødested.

Preben er en glad og hyggelig mand, som trives med folk omkring sig. Han kan godt lide at servicere og hjælpe hvor der er behov så han passer helt perfekt ind som frivillig i GrønnegadeCentret!

Else Flydal

Månedens profil Bo Reinholdt

Månedens profil Bo Reinholdt
Du har måske aldrig set Bo i GrønnegadeCentret, for han går sådan lidt i periferien. Du får et smil og et nik når han diskret henter tallerkenerne og så sørger han for at opvasken klares og at alting ser pænt og ordentligt ud i opvaskerummet.

Bo kan godt lide arbejdet i køkkenet, det er dejlig konkret og modsat de "tænketing" han ellers arbejder med, for Bo er forfatter med adskillige udgivelser bag sig.

Han er født i Odense, i en familie med en far som var fuldmægtig, en mor som var gymnastiklærer og en storesøster. Hele familien dansede meget folkedans, men her kom et af Bos små oprør, for han ville ikke danse!

Faren fotograferede og havde mørkekammer og Bo var med til at fremkalde billeder fra han var ganske lille. Det med fixeringsvæsken fascinerede ham så meget, at han stak tungen ned i det for at se hvad der mon skete? Men det var heldigvis ikke farligt.

Han var en artig og lidt forsigtig dreng, ikke særlig glad for drenge-skolen med den hårde disciplin og de frygtindgydende lærere, men han kom igennem det, og da han nåede gymnasiet, mødte han lærere der var interessante og anderledes, han fik nye interesser og glæden ved at lære nyt. Gymnasieklassen var god og tryk at være i og faktisk mødes den gamle klasse stadigvæk en gang om året.

Først var det arkæologien der fangede Bos interesse, men senere blev det kalkmalerier fra middelalderen. Da Bo også er en habil cykelrytter, kom fotoudstyret på cyklen, og så cyklede han ellers rundt og fotograferede flotte kalkmalerier i kirkerne. Som 18-årig skrev Bo sin første artikel om "Elmelundemesteren", som bl.a. har udsmykket Fane-fjord kirke og som er en af de malere som havde gjort størst indtryk på ham. Han sendte artiklen til tidsskriftet Skalk og fik den optaget. Det var stort.

Bo flyttede til København for at læse dansk og endte som gymnasie-lærer på Espergærde Gymnasium, som han var tilknyttet hele sit arbejdsliv. Når han oplevede at han gav eleverne inspiration til at lære og søge videre inden for dansk, latin og oldtidskundskab var det hans livs-opgave der lykkedes.

Middelalderbillederne fyldte meget i Bos liv, og han gav dem liv ved at begynde at skrive om dem. Hans første bog "Akefalens vidnesbyrd" er fra 1983, akefalen er den kalkmalerifigur som historien er lavet over. Det med skriveriet

arbejder han stadig med, nu som fiktionsforfatter med efterhånden 20 romaner og novellesamlinger bag sig. Den næste bog, "Forblandet", er på bedding og udkommer snart, og der bobler stadig nye idéer i Bo, så det bliver afgjort ikke den sidste udgivelse fra hans hånd. Bo mødte Berit mens de begge studerede, de blev gift og fik Merete og Martin som jo for længst er fløjet fra reden og har egne familier. Der er også kommet 5 dejlige børnebørn til. Bo og Berit bor i Kildedalen, derude hvor det nye sygehus bygges. Da Bo gik på efterløn, savnede han i den grad noget til at fylde det tomrum som dagene gav. Hans hustru opfordrede ham til at lave noget frivilligt arbejde, og han forsøgte sig i GC hvor Bente Most straks fandt et job i opvasken, og det er det job Bo stadig passer. Hver fredag tager Bo en helt bestemt tur med toget, hvor han besøger Thorvaldsens museum først og ender på Willumsens Museum i Frederikssund. Han rejser med en notesblok i hånden og skriver undervejs, det er ikke så meget menneskene omkring ham der inspirerer ham, som det at opleve den smittende energi, der kommer fra de fantastisk dygtige gamle kunstnere på museerne. Interessen for kalkmalerierne er intakt, og af og til tager Bo og Berit på cykeltur rundt til kirkerne for at nyde de flotte udsmykninger. Her i området er særligt Nr. Herlev kirke et besøg værd.

Else Flydal

Månedens profil June Wallin Karlsen

Der står Flyvende farmor på Junes navneskilt, det er en titel hun erhvervede for bare en måned siden da lille Ellen kom til verden. Dejligt at kunne smykke sig med farmortitlen og så tilmed flyvende! Men det passer godt

til June for hun er her og der og allevegne i GrønnegadeCentret.

Med humor og selvironi - og sin altid glade og positive tilgang til opgaverne og til menneskerne omkring sig er hun helt perfekt til jobbet og heldigvis er hun også så glad for det, at hun agter at blive her indtil hun går på pension.

June er født som efternøleren i en familie der drev vognmandsforretning i Venslev i Hornsherred. Allerede som lille kørte hun med faren ud i hans arbejde som brødkusk, mens mor kørte taxi. Senere voksede forretningen og det blev til flere taxier, minibusser og mange ansatte. June kørte taxi og elskede at snakke med især de ældre kunder der fortalte historier fra deres liv. Det lå i kortene at det var June og ikke de to større søskende der skulle føre familiefirmaet videre og hun var også vældig glad for jobbet. Men da der så kom en ridder forbi, Morten hedder han, og June og Morten blev gift og fik først Benjamin og kort efter Jonathan, så blev det tydeligt at et job med kørsel dag, aften, nat, jul og nytår ikke kunne hænge sammen med et godt familieliv.

Men et arbejde med mennesker det skulle det være, så June tog en pædagoguddannelse og arbejdede i vuggestue og børnehave. Normeringerne i institutionerne var sådan, at man hele tiden burde være flere steder på en gang, fordi der var så mange børn, der havde brug for en voksen og det med ikke at have tid til at gøre sit arbejde ordentligt ville June ikke være med til.

En dag var der en jobannonce fra GrønnegadeCentret som lød spændende og June tog afsted for at se hvad det var for et sted. De mennesker hun mødte i huset, var alle smilende og imødekommende, så det var bestemt et sted hun gerne ville ansættes. Heldigvis for både June og os andre var det hende der fik jobbet.

June boede en kort årrække i København, vendte hjem og købte sit

barndomshjem i Venslev hvor hele hendes nærmeste familie også boede, men da forretningen var solgt, blev det i stedet en landejendom i Hørup ved Slangerup der blev familiens hjem. Huset var stort og der blev også plads til børnenes oldemor, så der var stadig familie tæt på.

Der har gennem årene været grise, får og høns på ejendommen og en stor dejlig have hvor June, meget forud for sin tid, dyrkede Vild med vilje – som det hedder nu til dags. Da børnene næsten samtidig flyttede hjemmefra og oldemor heller ikke var der mere, blev der meget stille i det store hus. Morten og June besluttede sig for at leje huset ud og i stedet sætte hønsehuset i stand og flytte derind, hvor der om muligt var en endnu skønnere udsigt over markerne.

I fritiden dyrker June yoga, tager såmænd gerne en hel uge på yogaferie, for det er en dejlig måde at være god ved sig selv på. Der skal være tid til at vende verdenssituationen med veninderne og det gør de mens de er ude på traveture, på cafébesøg eller hvad de ellers finder på.

København er fyldt med kulturtilbud: spillesteder, festivaler, musicals, teater osv. og begge Junes drenge med deres familier bor nu derinde, så hun er meget tiltrukket af den dejlige by. Drømmen er måske engang af få en lille delelejlighed midt i København selvfølgelig kombineret med hønsehuset på prærien, hvor hun bor nu.

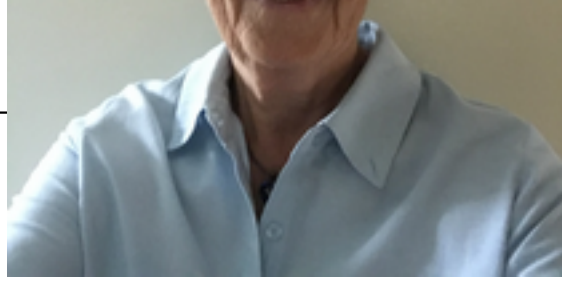
I så fald kunne June og familien få det allerbedste fra alle verdener og det lyder som et dejligt mål at have.

Else Flydal

Månedens portræt Jytte Kronhede

Jytte er en ægte Hillerødborger. Hun er født på Kalvehavevej, flyttede til Løngangsgade, Mågevej, Slotsherrensvej og nu senest til Nyhusevej. Så den vestlige del af Hillerød kender hun endog særdeles godt.

Jytte blev født som ældste barn i en familie med en far der var arbejdsmand, og en mor der arbejdede hjemme og sørgede for alt det nødvendige for at familien

med de efterhånden fire børn fungerede.

Jytte gik i Nyhuse Skole og kom senere til Frederiksborg Statsskole, hvor hun sluttede med realeksamen.

Hun vidste ikke rigtig hvad hun havde lyst til at arbejde med, men da én foreslog hende at blive klinikassistent, slog Jytte til. Vigtigt var det at det blev et arbejde med børn, og det blev det sandelig også, for Jytte nåede at fejre 40-års jubilæum og mere til i Hillerød Kommunes Børnetandpleje.

Allerede som barn begyndte hun at spille på mandolin, men det kedede hende, så hun skiftede til trompet og trompeten spillede hun på helt ind i voksenlivet. Som teenager kom hun med i orkesteret i De unges Idræt (DUI) - en forening som for længst er nedlagt.

På et tidspunkt kom Bjarne ind i orkesteret, han spillede trækbasun og de to fik et godt øje til hinanden, blev kærester og gift, og i 1971 kom deres søn Jan til verden.

Musik har altid fyldt meget i hjemmet, efter DUI blev det Stålværksorkestret, hvor begge ægtefæller spillede. Men så var Drabantgarden ude efter Bjarne og hans trækbasun, og det var jo et orkester kun for mænd, så Jytte lagde trompeten på hylden og spillede ikke længere i orkestersammenhænge.

Bjarne og Jytte ville rejse og

opleve, så de gik tidligt på efterløn, men Jytte syntes nu at dagene var lidt vel lange, så da der ved et arrangement i Frederiksborghallen var en stand fra GrønnegadeCentret blev Jytte inviteret ned i Grønnegade for at se om der ikke der var et frivilligjob til hende. Det blev rengøring først, men da man opdagede at hun havde siddet på kontor i tandplejen i hendes sidste arbejdsår, blev det mere kontorarbejde hun tog sig af. Da Bente Most kom til, tilbød hun Jytte fast ansættelse som kontordame hvor hun skulle stå for medlemslister, regninger og andet kontorarbejde - og sådan gik det til at Jyttes pensionering ophørte og hun blev fastansat med Bente Most som leder og Anette Høyer i caféen. Når man regner denne ansættelse med, har Jytte faktisk været 50 år i Hillerød kommunes tjeneste - det er der ikke mange der opnår!

Hun nåede at få Dronningens Fortjenstmedalje og har skam også været hos dronningen og takke for påskønnelsen.

GrønnegadeCentret var meget anderledes før 1995: der blev serveret varm mad hver dag som de omkringboende pensionister kunne komme og spise, og i huset var der både frisør, foddame og tandlæge.

I 2015 hvor Bente Most rejste overgik Jytte til at være en trofast og engageret frivillig igen. Hun kender huset ud og ind fordi hun gennem årene har været i bestyrelsen, været referent, har

arbejdet med lokalebooking, arrangeret busture, arbejdet i caféen, i receptionen og i redaktionen.

Nu er de faste aftaler ophørt, men Jytte er heldigvis tilkaldevikar så hun kan ringes til når det brænder på. Fra tid til anden bliver hun så opslugt af en god krimi eller slægtsroman at hun fuldstændig glemmer tid og sted, og på den måde når hun ikke altid alle de gode ting i GC som hun egentlig gerne vil deltage i.

Der skal dog også være tid til andre ting i Jyttes liv. Hun er meget glad for at strikke og senest er adskillige klude blevet strikket som håndklæder til GC. Mandag går hun tur med en vandregruppe og så skal der også være tid til sønnen og til venner.

Som Jytte siger, så er hun "lidt privat" og har ikke brug for en masse arrangementer og nye mennesker hele tiden - der skal også være stille dage til ro og hjemmehygge.

Månedens portræt Mogens Jensen

De fleste der kommer regelmæssigt i GrønnegadeCentret har mødt Mogens adskillige gange, for han er her og der og alle vegne og hans kalender er fyldt med aftaler, for sådan kan Mogens bedst lide det. Når vi får lov at høre om hans liv så mærker vi at det der altid har drevet ham, og stadig gør det, er nysgerrighed, rastløshed, trang

til forandring og ulyst til at noget skulle passere forbi, som ikke lige er blevet prøvet.

Han tænker hurtigt, han snakker hurtigt og han husker rigtig godt både stort og småt fra hans nu 87-årige liv.

Mogens blev født som ældste søn i en gårdmandsfamilie i Vinde Helsingør ved Reersø, gården havde været i familiens eje siden 1803 så det lå vel egentlig i kortene at ældste søn skulle drive gården videre. Men det passede slet ikke til ham, passe dyr og dyrke markerne år efter år? Nej, han ville ud og væk og allerede inden han fyldte 15 år var han kommet i lære i en Brugsforening i Fuglebjerg, 60 km. hjemmefra.

Da læretiden var slut, blev han soldat i et par år, først på Middelgrunden, så på Langelandsfortet og til sidst ved Møns Klint. Han havde mødt Inga, som havde samme mod som ham selv til at udforske hvad verden og livet havde at byde på, og de to flyttede til Jyderup, så til Nykøbing Sjælland, til Helsingør og til sidst til Hillerød. Alle steder var der nye spændende job der skulle prøves kræfter med, og kun én gang i sit liv har Mogens oplevet at han ikke fik det job han søgte. Han har arbejdet med forsikring, arbejdet med bibliotekets bogsystemer på Helsingør Gymnasium, solgt vin i en vinhandel, haft en strandforretning og meget mere...

På et tidspunkt faldt der ro over parret og Inga og Mogens arbejdede hos Palles Auto på Langesvej, de to sammen fra morgen til aften i 17 år. Det var en god tid. Men da forretningen gik konkurs, var det slut, familien måtte flytte fra den lejlighed der lå i forbindelse med forretningen, først til sommerhuset i Odsherred og senere til lejligheden i Frederiksværksgade, hvor Mogens stadig bor. De sidste arbejdsår var Mogens vinmand hos Brugsen i Ullerød. Så han både startede og sluttede i en brugs, men med en masse andre forskellige jobs undervejs.

Mogens og Inga har rejst rigtig meget, de har rejst over hele Europa fra Nordnorge til Sicilien, Island, Irland, England og mange flere lande, de har været i Kenya i 4 uger hvor søn og svigerdatter var

udstationeret og senere i Sarajevo hvor barnebarnet studerede. Mogens har fået en masse kontakter og kender et væld af mennesker, særligt i Danmark men også i resten af verden.

Da Inga pludselig døde efter at de to havde været gift i 59 år, begyndte Mogens at komme i GrønnegadeCentret. I begyndelsen var han med i Revyen, men det er ved at være mange år siden, i stedet er han nu tovholder både på et motionshold tirsdag eftermiddag og på en mandeklub på 8 mænd, der mødes en gang om ugen og snakker. Snakken skal struktureres lidt, så Mogens har nogle spørgsmål klar som kan være dagens diskussionsemne i mandeklubben, hvis de altså ikke lige bliver optaget af at snakke om noget andet.

Mogens har en søn der er sygeplejerske og arbejder som leder af et stort plejecenter ved Søerne i København, han har et enkelt barnebarn og nu 5 oldebørn; en lille men dejlig familie. Han har en hund Pjuske, som er en Jack Russel terrier, den får rigtig mange gåture, for det med at sidde stille det er jo ikke rigtig Mogens' stil, så den hund er ret heldig.

Det sker at Mogens slapper af, men aldrig en hel dag uden aftaler, nej måske et par timer, men så er det også rigeligt!

Hjemme har han en pænt stor have, så skulle der blive lidt tid til overs, ja så er der bede at luge og græs der skal slås. Bøger bliver der ikke læst så mange af, men computeren og fjernsynet er godt selskab om aftenen. Bentøjlet er ikke helt som det var engang, og han savner selvfølgelig at have Inga ved sin side; men Mogens klager ikke, han er så tilfreds med livet som det blev og som det stadig er, der er ikke nogen store drømme der står uforløste hen, nej han er godt tilfreds og synes han har haft et dejligt liv.

Else Flydahl

Midt i gospelkorets tenorgruppe står Verner og synger. Han er korets alderspræsident, 90 år gammel, stadig i fuld vigør og med sin gode stemme i behold.	
--	--

Verner voksede op i en 2-værelses lejlighed på Ålekistevej i Vanløse i en familie, som udover Verner bestod af far, mor og lillesøster.	
---	--

Han gik i skole på Vanløse og senere Kirkebjerg skole og i fritiden spillede han fodbold, ligesom alle de andre raske drenge. Som soldat blev Verner sendt til artilleriet på Bornholm. Også dengang var truslen fra øst tydelig, russerne havde besat øen længe efter at krigen i øvrigt var afsluttet, og da der lå en større russisk fiskerflåde udfør Nexø blev de unge soldater sendt ind i skovene omkring Nexø for at holde vagt. Soldatertiden var hele 18 måneder på den tid, og da Verner endelig kom tilbage til forældrenes lejlighed måtte han sove i entreen i den lille lejlighed, for mere plads var der ikke.

Verners far havde spurgt ham hvad han ville arbejde med, og først kom han på prøve hos en snedker, men det var ikke rigtig noget for ham. Så mente far at frisørfaget måske var noget? Der lå en flot salon i gaden med mange pokaler og udmærkelser i vinduet og der fik Verner arbejde både før og efter tiden i militæret. Verner blev uddannet frisør; han var god til faget, og han deltog i konkurrencer både i Københavns Håndværkerforening og ved Københavns mesterskaberne hvor han endte i top-3 for svende.

Verner fik egen forretning på Strandboulevarden på Østerbro, lige der hvor man hver uge kunne opleve Christian X ride forbi på sin morgentur.

Verner var blevet gift med Birgit, hun arbejdede på kontor, og de to boede i de første år bag i forretningen indtil de fik egen lejlighed tæt ved Bispebjerg Hospital og 2 små piger, Maibritt og Lise-Lotte kom til med 5 års mellemrum.

Verner fik job som lærer på frisørskolen, senere teknisk skole. Al undervisning foregik dengang om aftenen, men da det ændredes til at blive om dagen, søgte Verner nyt job. Der var job i Hillerød, det var noget af en bondeby synes han, men det blev alligevel på teknisk skole i Møllestræde han blev fast ansat som lærer for frisøreleverne.

Familien fik lejlighed i Skoleparken, børnene kom på Hillerødholmsskolen og familien faldt til i Hillerød. Teknisk skole lukkede og Verner fik nyt job, nu som biblioteksbetjent i Bakkegade, et job som han blev meget glad for og som han bestred i 25 år.

Efter 62 års ægteskab, og længe efter at de to var blevet pensionister, mistede Verner sin Birgit. Han var hurtigt klar over at han skulle ud og i gang med noget og gode venner kom i GrønnegadeCentret, så der søgte Verner også ned. Først var det Tirsdagsklubben som Verner stadig hygger sig i, så begyndte han at synge i gospelkoret og derudover hører han foredrag når der kommer noget spændende.

De to døtre bor i henholdsvis København og Århus. Der er børnebørn og oldebørn i Jylland, så af og til tager Verner Kombardobussen til Århus og besøger familien. Han har stadig sin bil men det er blevet alt for dyrt at køre selv til Århus.

Der er mange ting der har vakt Verners interesse gennem årene, fodbolden er nok det der har trukket mest, han har været træner for fodboldpigerne i HGI gennem mange år, og har i den egenskab været i Los Angeles på genbesøg efter at deres hold havde været i Hillerød... en rigtig stor oplevelse! i det hele taget holder Verner meget af at rejse, og det er blevet til adskillige rejser livet igennem.

Verner er tilfreds med sit liv, det har været og er heldigvis stadigvæk et rigtig godt liv og han ville såmænd gøre det hele om på præcis samme måde hvis altså det var aktuelt!

At Else, der er født ved Præstø i Sydsjælland og Trevor som er fra Dersingham i Nordfolk, England blev et par - det må rumme en god historie ... og den historie har jeg fået lov at skrive:	
--	--

Else kom til Holte allerede som 16-årig for at arbejde i onklens købmandsbutik. Hun ville gerne arbejde med børn, tog uddannelse som barneplejerske og arbejdede i en vuggestue i Lyngby i 7 år. Veninden Inge arbejdede samme sted, men hun rejste til England fordi hun havde fået job hos familien Spencer, hvis datter Diana senere blev verdens-kendt pga. hendes ægteskab med kronprins Charles.

Da der blev en plads ledig i Spencerfamiliens hjem Park House, som er nabobygning til dronningens sommerbolig Sandringham House, blev der sendt bud efter Else, som skønt hun ikke kunne et ord engelsk, glad tog imod den nye spændende udfordring med at passe de fire børn: to større piger, Diana på 4 år og deres lillebror.

At arbejde for sådan en fin familie det var nervepirrende, særligt i begyndelsen, hvor selv det at skulle gå ind og trække de tykke gardiner fra mens Lord og Lady endnu ikke var stået op, det sendte hjertet helt op i halsen.

Familien havde altid danske barnepiger, som sammen med de andre ansatte fik hverdagen til at fungere.

Trevor spillede dart på divisionsplan i klub og var ret så god. Når han og vennen Julian skulle i byen, tog de deres gode pile i lommen, men havde ikke brug for penge, for de turnerede fra pub, til pub hvor de fandt spillemodstandere og spillede om øl. Spillemodstanderne så godt nok lidt bekymrede ud, da de så de to herrer pakke deres professionelle pile ud, men en aftale var en aftale ...!

En aften hvor Else og Inge gik ind på baren The Feathers, gik Trevor og Julian i det samme ud men vendte om, da de så at de to piger gik ind, for var de piger ikke alene? Vennen hviskede straks at han ville have den lyshårede og det var helt ok for Trevor, for han havde fået øje på den mørkhårede!

Sådan gik det til at Trevor og Else blev kærestes. At komme på kærestebesøg i Park House var ikke så ligetil, for især når dronningen

opholdt sig der, var der politi overalt, og flere gan-ge måtte Trevor hente sin cykel på politistationen fordi politiet på deres patrulje omkring San-dringham House havde fjernet den. Der måtte en tredjeperson med som oversætter på møder-ne i den første tid, indtil Else fik lært så meget engelsk at de kun-ne tale sammen. Det andet par, Julian og Inge, blev også kære-ster, og parrene blev gift sam-me dag, dog ikke samme sted. De er stadig i dag hinandens bedste venner.

Da Else efter et år skulle tilbage til Danmark tog Trevor med. Parret boede først i Høvelte, så i Lærkeparken i Hillerød og derefter i eget hus i Kastaniehaven, hvor familien i alt boede i 42 år.

Trevor havde arbejdet inden for snedkeri, det startede han også med i Danmark men da han hørte at der kunne være mulighed for job hos Falck, kontaktede han dem og fik ansættelse først som redder og senere som udrykningsleder i Farum og senere i Hillerød - i alt gennem over 30 år. Trevor måtte dog først gennem et ekstra sikkerhedstjek, idet han var den første medarbejder i Falck med udenlandsk baggrund.

Else arbejdede i kantinen i ATPhuset, men da børnene begyndte at komme, Dorethe i 1968 og Betina blot 18 måneder senere, blev Else hjemmegående og passede hus og børn de næste 7 år. Det var ikke blot egne børn men også børn i privat dagpleje. Senere blev Else ansat som pædagog på Fritidshjemmet på Clausensvej, et arbejde hun havde i 31 år, før hun gik på pension.

Det er blevet til mange dejlige rejser livet igennem, langt de fleste er gået til England, hvor områderne omkring Trevors fødested er besøgt; men også ferier i langbåd på kanalerne i Wales, Skotland og andre ste-der i England har familien holdt meget af.

Andre steder i verden fx Tyrkiet, Australien og Thailand er også besøgt, mens de sidste års ferier mest har bragt parret rundt i Danmark bl.a. fe-rier arrangeret af GC.

De bor nu i Stutmesterparken og nyder den frihed det er ikke at skulle sørge for hus og have, men pensionisttilværelsen er på ingen måde lig med ro og stilstand, nej der er fuld gang i de to: begge er frivillige hjæl-pere omkring 1. holdet i fodbold i HGI, de går i filmklub og begge har frivilligt bestyrelsesarbejde, Else i FOA og Trevor i Falcks Veteran-forening. Else synger i Gospelkor i GC, hvor hun har været med helt fra starten og går til gymnastik, som hun har gjort hele sit voksenliv, og Trevor dyrker motion og er tovholder for Dartklubben i GC.

Derudover skal der være tid til børn og børnebørn, som heldigvis alle bor her i byen, pigerne ovenikøbet på hver sin etage i det samme hus,

og der skal være tid til, hvad der ellers dukker op af spændende foredrag og aktiviteter når man som Trevor og Else stadig er friske, glade og nysgerrige mennesker.

Else Flydal

Da klokken slog midnat den 31/1-2022, hoppede jeg ikke kun ind i det nye år, men meget

spændt ind i en ny stilling som Sektionsleder for den nyetablerede sektion; Sundhedsfremme og uddannelse i Hillerød Kommune, som "bor" i Sundhedscentret på Milnersvej.

Jeg er meget taknemmelig og ydmyg over opgaven, som på mange måder knytter al den erfaring jeg har sammen i en meningsfuld sløjfe.

Jeg er "vokset op" inden for sundheds- og ældre området. Da jeg var 19 år var jeg b.l.a. med til at starte en af landets første demensenheder. Herefter fulgte nogle år hvor jeg arbejdede i socialpsykiatrien og de seneste 14 år har jeg arbejdet med at udvikle kvaliteten på sundheds og ældre området både organisatorisk og fagligt. Alt fra at forbedre den tværsektorielle overgang mellem sygehus, almen praksis og kommune, for den ældre medicinske patient, til at bringe kommunens forskellige tilbud tættere sammen.

De sidste 5 år har jeg arbejdet i et privat rådgivnings/konsulenthus og har rejst rundt i hele landet og arbejdet med rådgivning, projektledelse og kompetenceudvikling på sundheds- og ældre området.

Kort sagt banker mit hjerte for at udvikle de rammer vi har inden for velfærdsområderne, med det formål, at skabe de bedst mulige tilbud, der understøtte sundhed, livskvalitet og trivsel for borgeren.

Jeg har været forbi jeres dejlige sted 3 gange, og oplevet at føle mig særdeles velkommen. En stor imødekommenhed og ja, faktisk en fornemmelse af at dette sted emmer af et fællesskab - og et særligt

engagement man får lyst til at være en del af.

Jeg glæder mig meget til at lære GrønnegadeCentret bedre at kende og mest af alt til at møde flere af jer.

Privat er jeg 46 år og bor i Helsingør centrum med mine to "børn" på 18 og 21 år.

Jeg nyder den natur vi har her i Nordsjælland og holder af en tur i Øresund - året rundt.

Mange forventningsfulde hilsner.

Kristine Backholm

Jørgen Bohn er ham, der sørger for lyden, billeder og anden teknik når der er arrangementer i Grønnegade Centret.

Jørgen startede i Videoklubben og det blev ret hurtigt ham der var med til at sørge for lyden ved arrangementer - og det gør han stadig - nu på 20. år.

Jørgen er født på Nørrebro, voksede op på Frederiksberg og flyttede med familien til Hillerød mens han var under uddannelse. Det var fordelagtigt som studerende ikke at komme for langt væk fra mors kødgryder, og på den måde blev Hillerød Jørgens by.

Han uddannede sig til radiomekaniker og senere svagstrømsingeniør og arbejdede hos Siemens, først med fællesantenneanlæg og senere, blandt meget andet, med kameraer til brug ved gastroskopier og til under-

søgelse af kloakker, så det spændte bredt!

Senere søgte Jørgen ind hos KTAS hvor han i over 25 år arbejdede med tekniske opgaver i forbindelse med telefoncentraler. Efter en rationaliseringsrunde fik han en god aftrædelsesordning, og nåede derefter at arbejde et par år i et rådgivende ingeniørfirma før han gik på efterløn som 63-årig.

Jørgen er gift med Elsebeth på 56. år, og de har sammen en voksen datter. Da datteren var barn, svømmede hun, og Jørgen kom med i svømmeklubben, hvor han blev kasserer og senere ansvarlig for klubbladet.

Senere blev det Dansk Triatlon klub, der fik gavn af ham som kasserer, så løbeklubben Langgarverne som trykker og redaktør, og nu er det Pedalaterne i Fredensborg der har glæde af ham, for cykling blev hans store passion.

Tirsdag og torsdag er cykeldage, det er ture på 60-80 km om sommeren eller 30 km i skoven om vinteren.

Jørgen har deltaget i mange store cykelløb: 13 gange Vätteren Rundt, 300 km på en dag, Telemark Tour, 380 km på to dage, Sjælland Rundt, og nu om dage den årlige tur fra Fredensborg til Kullen og tilbage, 120 km på en dag.

Mange af forårets cykelferier er gået til Mallorca. Der har Jørgen været med otte gange indtil videre. Det er ofte en stor gruppe på 40 - 50 mennesker der cykler i større og mindre grupper og nyder det flotte cykel-venlige landskab. På den seneste tur var Jørgen en af 5 deltagere, der var over 80 år!

Heldigvis står han af cyklen af og til og passer lyd i GC. Tidligere var der en Seniorhøjskole i GC, hvor Jørgen underviste i brug af Pc'er (Word, Excel, Power Point) og bil-ledbehandling, men kurserne blev uaktuelle, da folk blev mere vant til computere.

Han fortsatte med at lave lyd til den daværende Viseklub, og har sammen med andre fra videoklubben lavet vi-deoer om GC's revyer.

Efter at centret har fået nyt lydanlæg med lærred og flere skærme og nu senest filmlærred med baggrund til brug for revyen, bliver teknikken mere og mere avanceret. Der er derfor nu dannet en teknikgruppe hvor de uddanner hinanden, så ansvaret kan deles ud på flere.

Jørgen er "The grand old man" hvad angår teknik og særligt lyd i cen-

teret. ”Spørg lige Jørgen ” og ”Husk at snakke med Jørgen”, ja, han er nærmest uundværlig og gør et kæmpe arbejde for at få afviklet vores arrangementer til glæde for alle.

Else Flydal